

Sultprisen feirer et eminent yngre forfatterskap, og deles ut av Gyldendals legatstyre. I dette styret sitter Bernhard Ellefsen, Knut Hoem, Kaja Schjerven Mollerin, Geir Mork (som er styrets leder) og Tonje Vold.

«det å være alene om en tanke / er de færreste forunt», skriver årets mottaker av Sultprisen et sted. Det har han rett i, naturligvis, men den som leser seg gjennom de seks bøkene han har utgitt siden debuten i 2012, kan nok tenke at han kommer temmelig nær. Den samme leseren vil også oppdage at dette ikke egentlig er forfatterens anliggende, altså tanker han er «alene om». Snarere har han på helt særegent vis vendt seg utover: Mot dyrene og kommunikasjonsteknologien, mot hjembyen og den litt større byen, mot bøkene og historien, og ikke minst mot menneskene. Det handler om å stille seg åpen for alt sammen, alltid som seg selv, men likevel åpen. Mottakelig. Oppmerksom. Som en svamp.

Men han entret samtids litteraturen i en makrells skikkelse. Det er hardt å være seg selv i en makrellstim. Fisken har siden tråkket på land, men stimen opptar ham fremdeles. Hans seneste bok – *Barbar* – er kanskje et langdikt (og dermed hans sjettede diktsamling), kanskje en energisk liten roman, eller kanskje – som tittelbladet påstår – stykker av prosa. Sikkert er det i hvert fall at boken er et vilt levende stykke samtid, nedfelt i en litterær form fullstendig blottet for berøringsangst. Samtidig er den en tvisynt kjærlighetserklæring til det nye biblioteket i Bjørvika, der rulletrappene løfter poeten og hans medmennesker opp fra bakken til bøkene. Og den er en kjærlighetserklæring, like tvisynt, til den stimen som Oslo-menneskene utgjør for makrellen selv, der han går rundt som en småmelankolsk og alltid ertelysten variant av Sult-helten, eller kanskje også som et lett fordrukkent barnebarn av poeten som snakker til oss i *Mor Godhjertas glade versjon. Ja*.

Makrellen, svampen, barbaren og barnebarnet er Morten Langeland, vinneren av Sultprisen for 2021.

Man kjenner en slags lettelse når man trer inn i Morten Langelands poesi (og prosa). Ja, her er den! Verden! Og ikke som noe enkelt, gjenkjennelig eller ferdig fordøyd, men som noe levende, rotete og opplevd. Vi tror ham når han erklærer: «Jeg vil snakke om det viktigste», og vi blir lettet når det viktigste ikke alltid er så forbannet viktig: «Late ettermiddager i blodsukkerdalen / Ligge tankestrek i sofaen / Gjennom evighetens middagshvil bryter isbilbjeller / Bryter solas skur etter skyers gang». Det handler om «oppmerksomhetsjoen», om hvordan tilværelsen trenger inn i oss, og vi snubler rundt i

den. Og det har det egentlig gjort i seks bøker nå, som holder et forbløffende jevnt og høyt litterært nivå.

I disse bøkene finner vi dessuten kulturens nye blodomløp suverent erkjent, altså *feeden*, som nå utgjør kretsløpet oppmerksomheten vår skytes gjennom. Dette er en særlig bemerkelsesverdig bedrift. Få, om noen, klarer det. Her utgjør ikke hashtaggene, det digitale rollespillet, memene og *likes-ene* et emne som undersøkes, men snarere en forutsetning for oppmerksomheten selv. Særlig i de seneste utgivelsene ser vi det: At selve erfaringen iscenesettes i det tempoet og med den nesten absurd eklektiske følsomheten som skjermene poder inn i oss. Musikken, rusmidlene, menneskemøtene, avisartiklene, ekornet, solen – her befinner alt seg på den samme, store overflaten. Det gir et sjokk av gjenkjennelse, et liksom rystende *eureka*. Ja! Akkurat sånn er det å ha øyne og ører akkurat nå.

De er virkelig et speil i veikanten, disse diktene og prosastykkene. Men det lurder en hammer her også, en vilje til å forme verden, gjerne ved å hamre på den til den sprekker opp. «Fjernsamfunnet var muligens varslet, men tanken treffer ikke denne avstanden, ikke nedenfor toppene, ikke når sola går ned. Det kjennes ikke som livet jeg har levd betyr noe.» Uten å heve seg over, eller i hvert fall uten å miste det varme øyeglimtet mens han gjør det, minner han oss på at vanen har bedøvende makt. Spissborgerligheten må skys som pesten, men det samme må estetikerens blaserte blikk. Vær med! oppfordrer han. Les høyt! Lev høyt!

Han er ung og tørst, poeten vi møter i *Barbar*. Han leser bøker og har kjærlighetssorg, og han er akkurat så enerverende som minneverdig selskap skal være. Han trenger ikke skrivekolegga Tormods påminnelse til studentene – «vi vet hvordan det går med enhver forfatter [...] han dør til slutt!» – for det vet han selv så godt. Han er sår og sårbar, men mest av alt er han en god barbar. Som synger i vei på sitt helt eget språk.

Det er med stor glede at et imponert legatstyre inviterer Morten Langeland til å motta årets Sultpris. Gratulerer.